

Danıştay Kararları

Danıştay Başkanlığından :

Esas No : 1969/3

Karar No : 1983/8

Ö Z Ü : Mimarlık proje yarışmalarında kazanılan ödüllerin gelir vergisine tabi tutulup tutulmayacağı konusunda, Danıştay Dördüncü Dairesince verilen kararlar arasında ortaya çıkan aykırılığın, içtihatların sözü edilen ödüllerin 193 sayılı Gelir Vergisi Kanununun 29 uncu maddesinin 1 numaralı bendi uyarınca vergiden müstesna tutulması gerekeceği yönünde birleştirilmesi suretiyle giderilmesi hk.

İÇTİHATLARI BİRLEŞTİRME KURULU KARARI

Danıştay Dördüncü Dairesinin 26/2/1964 günlü ve E: 1962/2018, K: 1964/1022 sayılı kararı ile aynı Dairenin 25/5/1967 günlü ve E: 1963/1574, K: 1967/2923 sayılı kararı arasındaki aykırılığın giderilmesi Danıştay Dördüncü Dairesinin 15/3/1969 günlü kararıyla istenildiğinden, Başsavcının düşüncesi alındıktan ve Raportör Üyenin açıklamaları dinlendikten sonra, isteme konu olan kararlar ve ilgili mevzuat incelenerek gereği görüldü :

Dördüncü Dairenin 1962/2018 Esas sayılı dosyasında, 1960 yılında kamu kurumları tarafından açılan mimarlık proje yarışmalarında kazandığı ödülleri beyannamesine ihtirazi kayıtlı dahil eden yükümlü adına salınan gelir vergisinin tasdikine dair Temyiz Komisyonu kararı, Dairenin 26/2/1964 günlü ve 1964/1022 sayılı kararıyla, «Proje müsabakalarında verilen mükafatlar da memleket bakımından faydalı eserlerin hazırlanmasını teşvik gayesiyle verildiğinden» Gelir Vergisi Kanununun 29 uncu maddesinin 1 numaralı bendi uyarınca vergiden müstesna bulunduğu gerekçesiyle bozulmuştur.

Dördüncü Dairenin 1963/1574 Esas sayılı dosyasında ise, 1961 yılında yine kamu kurumları tarafından açılan proje yarışmalarında kazandığı ödülleri beyannamesine ihtirazi kayıtlı dahil eden yükümlü adına salınan gelir vergisi, İtiraz Komisyonunca «ödevlinin muhtelif müesseselerden aldığı meblağların hiçbirisinin mükafat olarak kabulüne imkan görülmediği gibi yapılan projenin memleket çapında ve memleketin istifadesine arzedilmiş buluş, icad, eser mahiyetinde bulunmadığının aşıkâr olduğu» gerekçesiyle tasdik edilmiştir. Yükümlünün bu kararın bozulması yolundaki istemi Temyiz Komisyonunca reddedilmiş, açılan davayı da Daire 25/5/1967 günlü ve 1967/2923 sayılı kararıyla, komisyon kararındaki gerekçeye dayanarak reddetmiştir.

Danıştay İctihatları Birleştirme Kurulunca, Dördüncü Dairenin sözü edilen kararları arasında 2575 sayılı Danıştay Kanununun 39 uncu maddesinde öngörüldüğü şekilde aykırılık bulunduğuna ve içtihadın birleştirilmesi gerektiğine oyçokluğuyla karar verildikten sonra işin esası incelendi:

193 sayılı Gelir Vergisi Kanununun 29 uncu maddesinin 1 numaralı bendi ile «İlmî ve fennî, güzel sanatları, tarımı, hayvan yetiştirilmesini ve memleket bakımından faydalı olan diğer işleri teşvik maksadıyla verilen ikramiye ve mükafatlar» vergiden istisna edilmiştir. Maddede sözü edilen ikramiye ve mükafatlar, ücret, serbest meslek kazancı, zirai kazanç veya ticari kazançla bağli olarak elde edilirler

ve aslında bu gelir unsurlarının bir parçası olarak, vergi konusuna girerler. İlgili hükümde yer alan şartların bulunması, ikramiye ve mükâfatın vergilendirilmemesini gerektirir.

İçtihadın birleştirilmesine konu olan kararlarda, mimarlık proje yarışmalarında verilen ödüllerin, «memleket bakımından faydalı olan iş ve faaliyetleri» teşvik amacı taşıyıp taşımadığı hususu tartışılmış, mimarlığın güzel sanatların bir kolu olduğu gerçeği üzerinde durulmamış, konu bu yönden incelenmemiştir. 193 sayılı Gelir Vergisi Kanununun 29 uncu maddesinin 1 numaralı bendinde güzel sanatları teşvik amacıyla verilen ikramiye ve mükâfatların da vergiden müstesna olduğu belirtilmiştir. Mimarının güzel sanatların bir türünü teşkil ettiği konusunda kuşku ve duraksamaya yer yoktur. Nitekim 3611 sayılı Nafia Vekâleti Teşkilât ve Vazifelerine dair Kanunun birinci maddesinin H fıkrası gereğince hazırlanıp 19/8/1970 günlü ve 13584 sayılı Resmi Gazete'de yayınlanan ve halen yürürlükte bulunan Mühendislik ve Mimarlık Proje Yarışmalarına alt Yönetmeliğin ikinci maddesinin son fıkrasında aynen «Yarışmalar, yapımı düşünülen konularda günün mimarlık, mühendislik ve sanat anlayışına uygun, işletme ve ilk tesis maliyetleri yönünden en ekonomik çözümleri bulmak ve güzel sanatları teşvik amacıyla açılır» denilmek suretiyle bu husus teyid edilmekte ve ödüllerin «güzel sanatları» teşvik amacıyla verildiği açık ve kesin şekilde belirtilmektedir.

Ödül kazanan projenin yarışmayı açan idarenin malı olması (Yönetmelik, madde : 30/a), kamu yararının gerçekleşmesi için yarışmayı açan kamu kuruluşuna sağlanan bir haktır. Mücerret bu duruma dayanılarak, yarışmayı kazanan yapılan ödemenin, projenin bedeli niteliğinde olup, «ödül» sayılamayacağı kabul edilemez. Söz konusu ödemeler, Yönetmelikte hep «ödül» olarak nitelenmiştir. Ayrıca söz konusu ödemeler projenin bedeli ise ve bu tür yarışmaların «teşvik» amacı yoksa, idarenin hiç uygulamayacağı birincilik dışında derece ve mansiyon kazanan projelere ödül vermesinin bir anlamı kalmamaktadır. Kaldı ki birinci seçilen projenin uygulanabilir olup olmaması da sonuca etkili değildir. Yönetmeliğin 22 nci maddesinin «Seçim» başlıklı d bendindeki «birinci seçilen projenin tatbik kabiliyetinin bulunup bulunmadığı ve bu proje için jürice uygun görülen tavsiyeler jüri raporuna yazılır.» biçimindeki hüküm, projenin uygulanamaz olmasının ödül almasına engel olmadığını açıkça göstermektedir.

Yönetmeliğin 24 üncü maddesinin üçüncü fıkrasında yer alan «Yarışmalarda bir kişi bir kere ödül alır, başkasıyla birlikte olsa dahi ikinci bir teklifi daha ödül almışsa hükümsüz sayılır. Bu ödül ondan sonra gelene verilir.» biçimindeki hüküm de, ödülün, en iyi projelerin idarece alınması için ödenen bir bedel olmayıp, teşvik amacıyla verildiğini ortaya koymaktadır.

Mimarlık Proje Yarışmalarının, güzel sanatları teşvik için düzenlendiği, bu yarışmalarda derece ve mansiyon alanlara yapılan ödemelerin, mükâfat - ödül - olduğu kabul edilince, bu ödüllerin vergi dışı bırakılması, 193 sayılı Gelir Vergisi Kanununun 29 uncu maddesinin 1 numaralı bendi gereği olmaktadır.

SONUÇ : Bayındırlık Bakanlığı tarafından yürürlüğe konulmuş bulunan «Mühendislik ve Mimarlık Proje Yarışmalarına alt Yönetmelik uyarınca» açılan mimarlık proje yarışmalarında derece ve mansiyon kazanan mimarlara verilen ödüller, «güzel sanatları» teşvik amacıyla ödendiğinden, 193 sayılı Gelir Vergisi Kanununun 29 uncu maddesinin 1 numaralı bendi uyarınca gelir vergisinden müstesna tutulmalıdır.

Bu nedenle, içtihadın Dördüncü Dalrenin 26/2/1984 günlü ve E: 1962/2016, K: 1984/1022 sayılı kararı doğrultusunda birleştirilmesine 29/12/1983 gününde Kurul üye tamsayısının salt çoğunluğu ile karar verildi.

X — Dördüncü Dairenin 1962/2016 esas sayılı dosyasında verilen karar ile 1963/1574 esas sayılı dosyasında verilen karar, hernekadar birbirine aykırı gibi görünüyor ise de, bu, maddi olayın Dairece değerlendirilmesindeki farklılıktan ileri gelmektedir. Mimarlık proje yarışması nedeniyle verilen ödüller, sırf bu nitelikleri ile 29 uncu madde kapsamında mütalâa edilemezler. Ödülün, güzel sanatları teşvik için verilip verilmediği olayına göre değişiklik arzedeceğinden, davayı görmekte olan yargı yeri bu konuda takdir hakkını kullanacak, gerekirse bilirkişi incelemesi yaptıracak ve güzel sanatları teşvik amacının bulunup bulunmadığını olayına göre saptayacaktır. Yargı yerinin takdir ve araştırma yetkisini bertaraf edecek şekilde, proje yarışmalarında verilen ödüllerin 29 uncu madde kapsamında olduğu veya olmadığı yolunda içtihadın birleştirilmesine olanak bulunmamaktadır.

Bu nedenlerle içtihadın birleştirilmesine gerek bulunduğu yolundaki çoğunluk kararına katılmıyoruz.

AZLIK OYU

XX — 193 sayılı Gelir Vergisi Kanununun 29 uncu maddesinin 1 numaralı bendinde, «memleket bakımından faydalı olan işleri» teşvik amacıyla verilen ikramiye ve mükafatların da gelir vergisinden müstesna olduğu belirtilmiştir. Maddede sözü edilen, memleket bakımından faydalı, işlerden, kamuya yararlı iş ve faaliyetlerin anlaşılacağı kuşkusuzdur.

Bayındırlık Bakanlığı tarafından hazırlanan Mühendislik ve Mimarlık Proje Yarışmalarına ait Yönetmeliğin ikinci maddesinin son fıkrasında aynen, «Yarışmalar, yapımı düşünülen konularda günün mimarlık, mühendislik ve sanat anlayışına uygun, işletme ve ilk tesis maliyetleri yönünden en ekonomik çözümleri bulmak ve güzel sanatları teşvik amacıyla açılır.» denilmektedir. Bu yönetmelik hükümlerine tabi olan «Resmî Sektöre dahil kamu kuruluşları ve bunlara bağlı müesseseler»in «günün mimarlık, mühendislik ve sanat anlayışına uygun, işletme ve ilk tesis maliyetleri yönünden en ekonomik çözümleri bulmak» başka bir ifadeyle, «ihtiyaca en uygun projeyi sağlamak için verdikleri ödüllerin, memleket bakımından faydalı olan» eserlerin hazırlanmasını, dolayısıyla kamuya yararlı iş ve faaliyetleri teşvik amacını da taşıdığının kabulü gerekir.

Mimarlık proje yarışmalarında verilen ödüllerin «güzel sanatları» teşvik yanında, «memleket bakımından faydalı» bir işi teşvik amacı bulunduğunun ve bu hususun da gelir vergisi istisnasından yararlandırılmayı gerektirdiğinin kararda belirtilmesi gerektiği görüşüyle kararın gerekçesine karşılız.

Danıştay Başkanlığından :

Esas No : 1983/3

Karar No : 1983/12

Ö Z Ü : Bakanlar Kurulu Kararnamesiyle Türk vatandaşlığına alınıp T.C. Emekli Sandığına iştirakçi olan kimselerin Türk vatandaşlığına kabullerinden önce geçmiş, borçlanma hükümleri şumulünde bulunan hizmet sürelerinin borçlanma yoluyla emeklilik fiili hizmet süreleri meyanına ithalinin mümkün olduğu hakkında.

İÇTİHATLARI BİRLEŞTİRME KURULU KARARI

Bakanlar Kurulu Kararnamesiyle Türk vatandaşlığına alınıp T.C. Emekli Sandığına iştirakçi olan kimselerin Türk vatandaşlığına kabullerinden önce geçmiş ve 5434 sayılı T.C. Emekli Sandığı Kanununda veya bu Kanuna yeni maddeler ek

leyen veya bu Kanundaki bazı maddeleri değiştiren diğer Emekli Sandığı ile ilgili Kanunlarda yer alan borçlanma hükümleri şumulünde bulunan hizmet sürelerinin, borçlanma yoluyla emeklilik hizmet süreleri meyanına ithalinin, borçlanılacak hizmet sürelerinin Türk vatandaşlığında geçmediğinden borçlandırılmasının mümkün olmadığı yolunda Danıştay 10. Dairesince ittihaz olunan E: 74/1423, K: 75/2216 sayılı ve 27/10/1975 günlü ve E: 1980/202, K: 81/1407 sayılı ve 5/11/1981 günlü red kararları ile aynı Dairenin Türk vatandaşlığına kabulünden önce öğretmenlik mesleğinde maaşlarını almak ve Emekli Sandığı ile ilgili keseneklerini kestirmek suretiyle geçen hizmet sürelerinin, sırf vatandaşlığa kabulü için gerekli işlemlerin tamamlanmasındaki gecikme dolayısıyla emeklilik fiili hizmet süresi olarak sayılmamasının hak ve nesafet kurallarına aykırı olacağı gerekçesiyle bu hizmetin emeklilik fiili hizmet süresi addedilmesinin gerektiği yolundaki E: 77/1441, K: 78/1246 sayılı ve 29/3/1978 günlü ve 3. Dairenin; 5434 sayılı Kanunun gerek geçici 65 inci maddesinde, gerekse muhtelif kanunlarla bu kanuna eklenen borçlanma hükümlerinde, kanunların öngördüğü süreler içinde borçlanma talebiyle başvurulmuş olmak koşuluyla, borçlanma kapsamında olduğu belirtilen hizmetlerin borçlanması için, başvuru tarihinde iştirakçi statüsünde bulunmanın yeterli olduğu, ayrıca borçlanılacak hizmetin Türk vatandaşlığında geçmiş olma koşulunun aranmadığı, bu itibarla Bakanlar Kurulu Kararnamesiyle Türk vatandaşlığına alınmış olan ilgilinin bu kararname tarihinden önce geçmiş borçlanma hükümleri şumulünde bulunan hizmet sürelerinin borçlanma yoluyla emeklilik fiili hizmet süreleri meyanına ithalinin icap edeceği gerekçesiyle ittihaz ettiği E: 82/5107, K: 83/510 sayılı ve 10/2/1983 günlü iptal kararlarının, aynı konuda vazettiği içtihatlar arasında aykırılık bulunduğu sebebine dayalı olarak 3 üncü Dairenin 7/6/1983 tarihinde E: 83/221 sayılı kararla vaki içtihatların birleştirilmesi isteği; Danıştay Başkanının 15/7/1983 günlü havalesi üzerine Raportör üye tarafından; hakkındaki karar düzeltme isteği sonuçlandırılmamış olsa bile bir kararın içerdiği içtihadın, haklarında kanun yolları tükenmiş diğer kararlarda beliren içtihatlara aykırılığının birleştirme yoluyla giderilmesinin konu ile ilgili dairece istenebileceği, birleştirmede konu edilen 10 uncu Dairenin E: 77/1441, K: 78/2146 sayılı ve 29/3/1978 günlü kararı bir hizmetin doğrudan doğruya emeklilik fiili hizmet süresi addedilip, addedilmeyeceği konusuna yönelik olduğundan borçlanılacak hizmet sürelerini içeren bu incelemede, inceleme harici bırakılmasının lazım geldiği, birbirine aykırı olmayan 10 uncu Dairenin red kararları ile 3 üncü Dairenin iptal kararı arasında mevcut bulunan aykırılığın da; borçlanılacak hizmet sürelerinin ancak Türk Vatandaşlığında geçmiş olması halinde borçlandırılmasının mümkün olabileceği yolundaki 10 uncu Daire red kararları çerçevesinde birleştirilerek giderilmesinin uygun bulunduğu dair tanzim edilen raporu, konu ile ilgili kararlar ve mevzuat hükümleri incelendikten, Danıştay Başsavcısının düşüncesi dinlenildikten sonra işin gereği görüşülüp düşünüldü:

Başsavcı A. Ruza Alpaslan ve üyelerden K. Tarsuslugil'in, içtihatlarında aykırılık bulunduğu belirtilen 3 üncü Daire kararına karşı vaki düzeltme talebi sonuçlandırılmadan içtihadın birleştirilmesine karar verilemeyeceği yolundaki ayrışık oylarına karşı;

Danıştay kararlarının verildikleri günden itibaren kesin olması, karar düzeltme ve yargılamanın yenilenmesi taleplerinin fevkalâde kanun yolu bulunması ve kararlar arasındaki aykırılığın içtihadın birleştirilmesi yoluyla giderilmesi isteminin görüşülebilmesi için kanun yollarına da başvurulmuş olmasının gerektiğine veya bu başvuruların sonuçlandırılmasının da icap ettiğine dair kanunda bir hüküm bulunmaması nedeniyle içtihadın birleştirilmesi isteminin görüşülmesine oyçokluğuyla karar verilerek 10 uncu Dairenin bu hizmet süresinin fiili hizmet süresi

addedip addedilmeyeceğine yönelik E: 77/1441, K: 78/1246 sayılı ve 29/3/878 günlü iptal kararı farklı konuya ilişkin bulunduğundan inceleme dışı bırakılarak, borçlanılacak hizmet sürelerinin ancak Türk vatandaşlığında geçmiş olması halinde borçlandırılabilirliği yolundaki E: 74/1243, K: 75/2316 sayılı ve 27/10/1975 gün ve E: 80/202, K: 81/1407 sayılı ve 5/11/1981 günlü red kararlarıyla 3 üncü Dairenin E: 82/5107, K: 83/510 sayılı ve 10/2/1980 günlü iptal kararında mevcut olan aykırılığın giderilmesi bakımından esasın incelenmesine geçildi.

T. C. Emekli Sandığına tabi personelin bir kısım hizmet sürelerinin borçlanma yoluyla emeklilik fiili hizmet sürelerine ithaline imkan veren gerek 5434 sayılı Kanunun geçici 65 inci maddesindeki, bu Kanunun yürürlüğe girdiği tarihte, I. işaretli fıkra da gösterilen personelin II. işaretli fıkra da yazılı vazife ve hizmetlerde geçmiş olan hizmet müddetlerinin 10 yılının Kanunun yürürlüğe girdiği tarihten itibaren 6 ay içinde yazı ile Sandığa müracaatla geçici 66 ncı madde gereğince borçlandırılmalarını istemeleri halinde yalnız emeklilik hesaplarında sayılmak üzere fiili hizmet müddetine ekleneceği yolundaki borçlanma hükmünde, gerekse muhtelif tarihlerde bu Kanuna getirilen bazı ek ve geçici maddelerdeki veya bu Kanunun bazı maddelerini değiştiren Kanunlarda getirilen yeni borçlanma hükümlerinde, hep borçlanma imkanı tanınan personelin statüsü belirtilmek ve borçlanılacak hizmet süreleri de, geçtiği vazife ve hizmetler açıklanmak suretiyle tarif edilmiş; hizmetin, Türk Vatandaşlığında geçmiş olmasının gerektiği açıklanmamış olmasına ve sözü edilen Kanunun 12 nci maddesinde yer alan Türk uyruğunda bulunma koşulunun da yalnızca iştirakçiliğin bir şartı bulunmasına göre, borçlanma için müracaat edildiği tarihte iştirakçi durumunda olan kimselerin, vatandaşlığa alınma kararından önce borçlanma hükümleri şümulünde olan bir kısım hizmet sürelerinin emeklilik fiili hizmet süreleri meyanına ilavesi bakımından borçlandırılmasında kanunlara uyarlık bulunmadığı kadar hak ve nesafet kaideleriyle de bağdaşmadığı açık olduğu cihetle, içtihadın, 5434 sayılı Kanundaki veya bu Kanuna muhtelif tarihlerde muhtelif Kanunlarla getirilen ek ve geçici maddelerdeki borçlanma hükümlerinde öngörülen süreler içinde başvurulması koşuluyla başvuru tarihinde iştirakçi statüsünde bulunan kimselerin Bakanlar Kurulu Kararnamesiyle vatandaşlığa kabulleri tarihinden önce geçmiş, yukarıda sözü edilen Kanunlardaki borçlanma hükümleri şümulünde olan hizmetlerinin borçlanma suretiyle emeklilik fiili hizmet süreleri meyanına ithal edilmesi yolundaki 3 üncü Dairenin E: 82/5107, K: 83/510 sayılı ve 10/2/1983 günlü kararı doğrultusunda birleştirilmesine 29/12/1983 gününde oyçokluğuyla karar verildi.

A Z L I K O Y U

X — 5434 sayılı T. C. Emekli Sandığı Kanununun 12 nci maddesinde; I işaretli fıkra da yazılı daire, kurum ve ortaklıklarda II işaretli fıkra da yazılı vazife ve hizmetleri ifa eden ve Türk uyruğunda ve 18 yaşını bitirmiş olan personelin iştirakçi addedileceği belirtilmiş, bu personele bu Kanunun 13 üncü maddesiyle tanınan hakların, ilgililerden durumlarına göre 14 üncü maddenin (a) veya (b) fıkraları gereğince alınan ilk keseneklerin ilgili bulunduğu ay başından itibaren doğacağı 30 uncu maddede hükme bağlanmış ve bu hakların doğmasında ve miktarının hesaplanmasında dayanak yapılan iştirakçinin emeklilik fiili hizmet süresinde 31 inci maddede; iştirakçinin 30 uncu madde gereğince bu Kanunla tanınan haklardan faydalanmaya başladığı tarihten itibaren tam kesenek vermek suretiyle geçirdiği müddet olarak tarif edilmiş bulunmaktadır.

Bu hükümlere göre 18 yaşın bitiminden itibaren Türk Vatandaşı olmak koşuluyla iştirakçi statüsüne kavuşan personele 5434 sayılı Kanunun bahsettiği hakların doğabilmesi için dayanak yapılan ilgilinin emeklilik fiili hizmet süresinin

mutlaka, iştirakçi olduktan sonra (Yani Türk uyruğunda, 18 yaşın bitiminden sonra) kesenek ve karşılıkların tam ödenmiş olarak geçmiş olması gerekmektedir.

İştirakçilere, 5434 sayılı Kanunun tanıdığı hakların doğmasında ve miktarının hesaplanmasında, aynı yukarıda açıklanan emeklilik fiili hizmet süresi gibi sonuçlar doğurtacak olan ve bu hizmetler meyanına ithal edilen borçlanma hükümleri kapsamında belirtilen borçlanılacak hizmet sürelerinde de aynı niteliklerin aranmasının tabii olduğu cihetle borçlanılarak hizmet sürelerinde, 18 yaşın bitiminden sonra Türk Vatandaşı olarak geçmiş hizmet süresi olması halinde; borçlandırılmasının yapılması mümkün olmaktadır.

Hal böyle olunca, 10. Daire ile 3. Dairenin aynı konuda ittihaaz ettiği kararlar da vaz edilmiş içtihatlar arasında mevcut bulunan aykırılığın, yukarıda açıklanan esası benimseyen 10. Dairenin birbirini teyid den E: 74/1243, K: 75/2316 sayılı ve 27/10/1975 günlü ve E: 80/202, K: 81/1407 sayılı ve 5/11/1981 günlü kararlarındaki içtihat doğrultusunda birleştirilmesinin lüzum geldiği oyu ile çoğunluk kararına katılmıyoruz.

Uyuşmazlık Mahkemesi Kararları

Uyuşmazlık Mahkemesi Başkanlığından :

Esas No : 1984/39

Karar No : 1984/163

Ceza Bölümü

ÖZET : Sıkıyönetim ilânına neden olan olaylara ilişkin olan ve sıkıyönetim mahkemelerinin el koyduğu davalarla genel ve ortak amaç içerisinde bağlantılı bulunan suça ait davanın Askeri Yargı yerinde görülmesi gerektiği hk.

K A R A R

Davacı : K. H.

Sanıklar : Mehmet Onan ve Arkadaşları

OLAY : 14/3/1977 günü Devrimci Gençlik Tunceli Şubesi üyeleri olan sanıklar Mehmet Onan ile Kazım Timurlengin duvarlara sol içerikli yazılar yazdıkları sırada polis tarafından yakalandıkları ve aynı gün adı geçen dernekte yapılan aramada yasaklanmış sol içerikli yayınlar bulunduğu ileri sürülerek Kazım Timurleng ve Mehmet Onan'ın TCK'nun 141/1., 537/3., 526/1., maddeleriyle ve Dernek başkanı olan sanık Ali Tunç'un duvarlara yazıların yazılması için diğer sanıklara boya ve fırça temin etmesi ve dernekte yasaklanmış yayınlar bulundurması nedeniyle TCK'nun 141/1., 537/3., 65/3., 536/1. maddelerle ve derneğin üyesi olan diğer sanıklar Hasan Küçük, Hıdır Karılmaz, Süleyman Kaplan ve İlyas Tımtık TCK'nun 141/1., 526/1., maddelerle cezalandırılmaları istemiyle Tunceli Sorgu Hakimliği'nce 1/12/1977 gününde son soruşturmanın açılmasına karar verilmiştir.

Tunceli Ağır Ceza Mahkemesi, 18/5/1979 günlü, esas 1977/109, karar 1979/66 sayı ile; sanıklara atılı suçların sıkıyönetim ilânına neden olan olaylardan bulunduğu,

Elazığ Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesi, 23/2/1981 gününde, esas 1980/210, karar 1981/58 sayı ile; suçların, sıkıyönetim ilânından üç aydan önce işlendiği ve sıkıyönetim askeri mahkemelerinde görülen davalarla bağlantılı olmadığı,

Gerekçeleriyle mahkemelerinin görevsiz olduğuna karar vermişlerdir.

Böylece, her iki mahkemenin kesinleşen görevsizlik kararları arasında, 2247 sayılı Yasa'nın 14. maddesinde belirlenen olumsuz görev uyumsuzluğu doğmuştur.

Dosya kendisine gelen Tunceli Ağır Ceza Mahkemesi, 24/12/1982 gününde, esas 1981/77, karar 1982/85 sayı ile; evvelce 18/5/1979 tarihinde kendi mahkemesinin ver-